

איבן שוובל

"תערוכות בתל-אביב" / הארץ / 27.12.63 / תע' יחיד / גלריה "דוגית" / תל-אביב

תערוכת רישומיו של איבן שוובל יש בה, מעבר לציור עצמו, גם אספקט אירוני. דרך רישומו של צייר זה קרובה במידה רבה לטכניקת התחרים שהתגבשה כבר בזמן אלברכט דירר. עיצוב הנושא בעזרת מערכת קווים מתפתלים ומערכות קווי שתי-וערב, שימש כטכניקת רישום מקובלת במשך מאות שנים וקיבל ליטוש ועומק רב במשך שנות התפתחותו המרובות. בשמונים השנים האחרונות, זנחו ציירים רבים טכניקה זו למען חיפושים אחרים ודרכי עיצוב אחרות, וכך קורה שכאשר נפגשים עתה בצורת עיצוב זו, הריהי נראית לרבים כמקורית וחדשה. יתכן שזהו הד לחשד העממי (המוטעה מאוד) שהצייר המודרני - ובעיקר הצייר המופשט - הגיע לדרך ציורו משום שאינו יודע לרשום או לצייר כמו בטבע. דרך ציורו של שוובל אינה "כמו בטבע" יותר מזו של האמן המופשט ביותר, גם אם ברישומיו ניתנת רפרזנטציה של הטבע. שוובל שולט היטב בטכניקה שלו ומצליח ליצור בעזרת הקו עושר רב של זרמים, טקסטורות, מבנים והדגשות בלי לאבד את תחושת הקו שמעבר לדימוי הנושאי. לשון אחרת: אם כי עצם הטכניקה אינה חדשה, כפי שעשויים לשער אלה המכירים רק את האמנות המודרנית, בשום פנים ואופן לא אבד עליה הכלח והיא מאפשרת רישום עשיר, רגיש ומלא חיים, לא פחות מכל טכניקה מודרנית. רישומיו של שוובל משמשים, בלי ספק, דוגמה נאה לחיוניותו של סוג רישום זה והפגנת כוח ויכולת לצייר עצמו.